

Китоби Дониёл — Шумораи чилу ҳафт

Фош сохтани таълимотҳои фиребанда: Таҳлили интиқодии Дониёл 8 ва чолишҳо ба илоҳиёти адвентистӣ

Jeff Pippenger

2024-01-11

Вақте ки шохи хурди Рум дар оятҳои нӯҳ то дувоздаҳи боби ҳаштуми Дониёл тасвир мешавад, он рамзи таҳрифшуда аст, зеро он рамзи трансвеститизм, либоспӯшии чинси муқобил, мебошад, ки миёни мардона ва занона дар ҳаракати навбатӣ қарор дорад. Ин бо фаҳмиши Миллеритӣ мувофиқат мекунад, ки Рум бо ду марҳила муаррифӣ шудааст: марҳилаи аввал давлатдорӣ румӣ ва марҳилаи дуюм калисодорӣ румӣ; аммо дар ин навбатёбии чинсҳо дар ин оятҳо, шохи хурд аз пайдарпаии таърихӣ ва нубувватӣ берун аст (таҳрифшуда). Бо вучуди ин, ҳар яке аз ин чор оят таърихеро муаррифӣ мекунад, ки бевосита ба ё давлатдорӣ румӣ ё калисодорӣ румӣ вобаста аст. Руми бутпараст ҳамаи онҳоро, ки ба ҳокимияти императорӣ он муқовимат мекарданд, таъқиб менамуд, аммо таъқиби Руми папавӣ (занона) дар ояти даҳ махсусан бар зидди осмон равона шудааст.

Дар фаҳмиши миллериён, ки Рум подшоҳии ҷаҳорум ва ниҳой буд, гузариши навбатӣ аз давлат ба калисо ва боз аз калисо ба давлат мояи нигаронӣ намебуд. Онҳо омезиши оҳан ва гилро дар пойҳои боби дуҷуми китоби Дониёл дида буданд ва онро танҳо ҳамчун ду марҳилаи Рум мефаҳмиданд, бидуни он ки худро муваззаф донанд пайдарҳамии мушаххаси таърихӣ подшоҳии ҷаҳорум ва панҷумро муайян созанд. Ҳамин тавр, боби ҳафтумро низ чунин мефаҳмиданд, ки дар он шохе, ки бар зидди Ҳаққи Таоло суҳанони бузург мегуфт, се шохро аз миёни даҳ шохи аслии ҳайвони Рум канда бароварда буд. Ҳатто агар Миллер тағйирёбии чинсии оятҳои нӯҳ то дувоздаҳро дарк карда бошад ҳам, ин барои фаҳмиши ӯ, ки подшоҳии ҷаҳорум Рум буд, аҳаммияте надошт. Дар фаҳмиши миллериён, подшоҳии ҷаҳорум дар соли 1798 ба анҷом расид, ва рӯйдоди навбатии нубувватӣ Омадани Дуҷуми Масеҳ буд.

Шохи занона он занеро муайян мекунад, ки бо шохи мардона зинокорӣ рӯҳонӣ мекунад, ва дар оятҳои даҳум ва дувоздаҳум тасвир шудааст.

Ва бузург гардид, ҳатто то лашкари осмон; ва баъзеро аз он лашкар ва аз ситорагон ба замин сарнагун сохт, ва онҳоро поймол кард. Дониёл 8:10.

Таъқиби қудрати папавӣ бар зидди масеҳият (сипоҳи осмон) равона шуда буд, ва дар ояти дувоздаҳум Руми папавӣ (муаннас) қудрат меёбад, то қори қатлбори худро ба воситаи гуноҳи зинокорӣ бо подшоҳони Аврупо ба анҷом расонад.

Ва лашкаре бар зидди қурбонии доимӣ ба ӯ ба сабаби гуноҳ супурда шуд, ва ӯ ҳақиқатро ба замин андохт; ва амал кард, ва комёб шуд. Дониёл 8:12.

«Лашкар» дар ин оят қудрати ҳарбиро ифода мекунад, ки ба папагӣ «бар зидди доимӣ» дода шуд. Калимаи «бар зидди» маънои «аз»-ро дорад. Аз подшоҳони бутпарастии Аврупо (Руми бутпараст), ки бо «доимӣ» ифода шудаанд, дастгирии ҳарбӣ (лашкаре) ба папагӣ «ба сабаби таҷовуз» дода шуд. Иттиҳоди калисо ва давлат, дар ҳоле ки калисо назорати ин муносибатро дар даст дорад, ҳамон «таҷовуз» аст. Майи он таҷовуз хуни масеҳиён аст. Ҳангоме ки папагӣ бар лашкарҳои Руми бутпараст тасаллут ёфт, Руми папагӣ («он») «ростири бар замин афканд; ва амал мекард, ва комёб мешуд».

Дар боби ёздаҳуми Дониёл, ояти сию як, супурда шудани лашкарҳо ба Руми папавӣ низ тасвир шудааст:

Ва қўшунҳо аз ҷониби ӯ бархоста, муқаддасгоҳи қувватро палид хоҳанд кард, ва қурбонии доимиро барҳам хоҳанд дод, ва макрӯҳи вайронкунандагонро барпо хоҳанд намуд. Дониёл 11:31.

Оят гузариши таърихро аз Руми бутпараст ба Руми папавӣ муайян мекунад. Дар оят «бозуҳо» подшоҳони Аврупо мебошанд, ки аз замони Кловис, подшоҳи франкҳо (Фаронса), дар соли 496, ба ҷонибдории папагӣ бархостан гирифтанд. «Бозуҳо» ҳамчунин «ҳарами қувват»-ро (шаҳри Рум) тавассути ҷангҳои пайваста аз асри чорум ба баъд то соли 538 нопок гардониданд. «Бозуҳо» ҳамчунин муқовимати бутпарастиро ба болоравии папагӣ баргараф карданд, ва то соли 508, муқовимати бутпарастӣ ба поён расида буд.

Калимае, ки ба «бардоштан» тарҷума шудааст, вожаи ибрии «sur» аст ва маънои «дур кардан»-ро дорад. «Бозуҳо» «макруҳоте, ки вайронӣ меоварад» (попийт)-ро дар соли 538 бар тахти замин қарор доданд. Ҳангоме ки Дониёл, боби ҳаштум, ояти дувоздахум муайян мекунад, ки «лашкаре» ба шоҳи хурди муаннас дода шуд, он бо шаҳодати ояти сию якуми боби ёздаҳум мувофиқат мекунад. Китоби Ваҳй низ дар боби сиздахум ба ҳамин ҳақиқат шаҳодат медиҳад.

Ва ҳайвоне, ки ман дидам, монанди паланг буд, ва пойҳояш чун пойҳои хирс, ва даҳонаш чун даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худро, ва тахти худро, ва ҳокимияти бузург ба ӯ дод. Ваҳй 13:2.

Хоҳар Уайт ҳайвони ояти дуҷумро бевосита ҳамчун папагарӣ муайян мекунад, ва аждаҳои дар он оят зикршударо — Руми бутпараст. Руми бутпараст ба папагарӣ се чиз дод: «қудрати худро, ва тахти худро, ва ихтиёри бузургро».

Қувваи ҳарбӣ аз ҷониби Руми бутпараст, аз замони Кловис дар соли 496, дода шуд. «Тахт»-и ҳукмронӣ аз он дода шуд, ки папийт аз он ҳукм ронад, дар соли 330, вақте ки император Константин пойтахти худро ба Константинопол кўчонд ва шаҳри собиқӣ пойтахти худ — Румро — тахти назорати калисои папӣ боқӣ гузошт. Дар соли 533, император Юстиниан фармон дод, ки папа сарвари калисо ва ислоҳкунандаи бидъаткорон аст ва «иктидори бузургии» худро ба папаи Рум супурд. Ояти дувоздахуми боби ҳаштуми Дониёл замонро муайян мекунад, ки дар он «лашкар» дода шуд, ва он ҳақиқати пешгӯӣ бо шаҳодати бисёр шоҳидон тасдиқ мегардад. Аз ҳамон лаҳзаи замон (аз соли 496 оғоз ёфта), папийт «комёб

гардид».

То замон давом меод, ки «амал намояд» ва «барор ёбад», то он даме ки охири ғазаб бар подшоҳии шимолии Исроил дар соли 1798 фаро расид, ва папагӣ захми марговари худро гирифт.

Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суханони шигифтангез хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб комёб хоҳад шуд; зеро он чи муайян шудааст, ба амал хоҳад омад. Дониёл 11:36.

Ояти нӯҳи боби ҳашт Руми мардона (Руми бутпараст)-ро тасвир мекунад ва раванди сесамтаи фатҳеро ифода менамояд, ки Руми бутпараст ба анҷом расонд ва он намунаи се минтақаи ҷуғрофие буд, ки бояд фатҳ карда мешуданд, то Руми папавӣ бар тахти замин барқарор гардад, чунон ки инро се шохе, ки дар боби ҳафт канда шуданд, намояндагӣ мекунанд. Ин ду фатҳи сесамтаи Руми бутпараст ва Руми папавӣ се монери ҷуғрофии Руми муосирро дар оятҳои чил то чилу сеюми Дониёл ёздах ифода менамуданд. Сипас, дар боби ҳашт, ояти ёздах, боз шохҳои мардона (Руми бутпараст) муаррифӣ мешавад. Дар ин оят, мантиқи муқаддас чунон устувор аст, ки мардони масхараомезе, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, маҷбур шуданд, то барои бунёд кардани таҳкурсии қалбакии худ чандин дурӯғи илоҳиётиро ворид созанд.

Ва ҳатто худро то ба Сарвари лашкар бузург намуд, ва ба воситаи ӯ қурбонии доимӣ бардошта шуд, ва макони муқаддасгоҳи ӯ фурӯ афканда шуд. Дониёл 8:11.

Ҳангоме ки мо ба баррасии тангаҳо ва ҷавохироти қалбакӣ, ки аз соли 1863 инҷониб ба Адвентизм ворид карда шудаанд, оғоз менамоем, бояд қайд кард, ки ду соҳаи асосии ба истилоҳ таҳассуси илоҳиётӣ вучуд доранд, ки Адвентизм аз онҳо ифтихор мекунад ва онҳоро ҳамчун пояи нигоҳдории таълимоти протестантизми муртад ва католикизм қарор медиҳад. Даво, ки илоҳиётшиносони муосири Адвентизм пеш меоранд, ин аст, ки онҳо ё мутахассисони таърихи Китоби Муқаддасанд, ё мутахассисони забонҳои Китоби Муқаддас. Татбиқи оят аз ҷониби онҳо ошкор месозад, ки каломҳои нубувват барои онҳо чун китоби мӯхршуда гардидааст, ва ҳамчунин ошкор менамояд, ки даъвои онҳо дар бораи мутахассис будан дар забонҳои Китоби Муқаддас танҳо зуҳури муосири фарисигарист.

Якум ин нодида гирифтани тағйирёбии чинсҳо барои шохчаи хурд дар оятҳои нӯҳ то дувоздаҳ аст. Агар онҳо воқеан қаршиносони забони ибрий мебуданд, онҳо ин ҳақиқатро, ки Дониёл қасдан дар ин оятҳо аз тағйирёбии чинс истифода бурдааст, на инкор мекарданд ва на камранг месохтанд. Шохчаи хурд дар ҳар ду чинс муаррифӣ мешавад, ва он чинсҳо дар тӯли оятҳо пайдарпай иваз мешаванд. Илоҳиётшиносон мекушанд ин воқеиятро бо сафсата ва тангаҳои қалбакӣ пӯшонанд, зеро он ба равшанӣ муайян месозад, ки ояти ёздах ба Руми бутпараст ишора мекунад, на ба Руми папавӣ. Албатта, онҳо пофишорӣ мекунанд, ки шохчаи хурд ояти ёздах папа аст, дар ҳоле ки дар асл он Руми бутпараст аст.

Ҳангоме ки эътироф карда мешавад, ки дуто аз ҷаҳор ояти шохи хурд ба ҷинси мардона ва дутои дигар ба ҷинси занона тааллуқ доранд, он гоҳ ворид сохтани ҳақиқати Китоби Муқаддас осон мегардад, ки дар пешгӯии Китоби Муқаддас зан намояндаи калисо аст ва мард намояндаи давлат. Донистани ин ба ҳамаи онҳое, ки меҳоханд бубинанд, ошкор месозад, ки шохи хурди ояти ӓздаҳум Руми мардона (Руми бутпараст) аст, на Руми занона (Руми папавӣ).

Пас, ин оят чунин фаҳмида мешавад, ки Руми бутпараст (ӯ) худро то ба Сарвари лашкар бузург намуд, чунон ки Руми бутпараст он вақт кард, ки Сарвари лашкарро бар салиби Ҷалҷото гузошт. На танҳо Руми бутпараст бар зидди Масеҳ дар салиб худро бузург намуд, балки оят идома дода мегӯяд, ки ба василаи ӯ (Руми бутпараст) «қурбонии ҳаррӯза гирифта шуд».

Дар китоби Дониёл ду вожаи ибронӣ ҳастанд, ки ҳар ду ҳамчун «дур кардан» тарҷума мешаванд. Ин вожаҳо «sur» ва «gum» мебошанд. Ҳар ду вожа дар хизмати муқаддасгоҳ ба кор бурда мешаванд. «Sur» маънои дур кардан ӓ бартараф намуданро дорад, ва ҳангоме ки хокистар аз қурбонгоҳи муқаддасгоҳ бардошта мешуд, вожае, ки барои тавсифи бардоштани хокистар ба кор мерафт, «sur» буд. Вожаи «gum» маънои боло бардоштан ва сарафроз гардониданро дорад, ва ҳангоме ки коҳин дар муқаддасгоҳ мебоист қурбонии ҷунбонидашавандаро боло бардорад, ӯ мебоист қурбониро «gum» (боло бардорад). Дар ояти ӓздаҳум, Руми бутпараст («ҳамешагӣ») бутпарастиро бо боло бардоштан ва сарафроз гардонидани дини бутпарастӣ «gum» («дур кардан») мекард.

Рими бутпарастӣ дини бутпарастиро боло мебардошт ва бузург менамуд. Илоҳиётшиносони адвентистӣ, ки иддаои ихтисос дар забонҳои Китоби Муқаддас доранд, интиҳоб мекунанд, ки ҳар мавриди «гирифта шавад» дар китоби Дониёлро ҳамчун «дур кардан» баррасӣ намоянд. Онҳо навиштори фарқкунанда ва дақиқи Дониёлро эътироф намекунанд ва ба ин тарз худро болотар аз пайғамбар Дониёл мегуздоранд.

Илоҳиётшиносоне, ки даъво мекунанд забонҳои Китоби Муқаддасро мефаҳманд, барои асоснок сохтани он далелҳо пеш меоранд, ки чаро Дониёл, ҳангоме ки ду калимаи гуногунро ба кор бурд, ният дошт ҳамагон як чизро ифода кунад. Онҳо барои дастгирии даъвоҳои бардурӯғи худ таҳқиқоти тӯлонӣ ва дилгиркунандаи вожаҳоро пешниҳод мекунанд. Илоҳиётшиносоне, ки даъво мекунанд таърихи Китоби Муқаддасро мефаҳманд, баҳс мекунанд, ки татбиқи бардурӯғ бар он асос ӓфтааст, ки дар давраҳои гуногуни таърих ҳамагон як калима метавонад маънои дигаре дошта бошад; бинобар ин, вақте ки Дониёл ду калимаи гуногунро ба кор бурд, танҳо қоршиноси таърих метавонад муайян созад, ки Дониёл воқеан ҷӣ маъно дошт. Муҳим аст, ки ин ду усули бардурӯғ шинохта шаванд, зеро онҳоро аксаран он илоҳиётшиносоне ба кор мебаранд, ки мекӯшанд аз усулшиносии «сатр бар сатр» пинҳон шаванд.

Ҳатто худро то ба Сарвари лашкар бузург кард; ва ба воситаи ӯ қурбонии ҳаррӯза бардошта шуд, ва макони қудсгоҳи Ӯ фуру андохта шуд. Дониёл 8:11.

Калимае, ки дар он оят ба «гирифта шуд» тарҷума шудааст, маънои «боло бардоштан ва сарфароз гардонидан»-ро дорад. Он маънои дур карданро надорад. Ин воқеият барои илоҳиётшиносони адвентист сардаргумӣ ва тазод ба вучуд меорад, зеро фарзияҳои онҳо ҳангоми арзёбии содаи оят устувор намеронанд, вақте ки таърифи воқеии калимае, ки Дониёл дар оят истифода бурдааст, ба он татбиқ карда мешавад. Онҳо баҳс мекунанд, ки шояд кӯчаки он оят Руми папистӣ аст, ва бинобар ин оят чунин хонда мешуд, ки «ба василаи ӯ» (Руми папистӣ) «қурбонии доимӣ боло бардошта шуд».

Онҳо, албатта, ҳеҷ мушкиле дар дохил кардани он калимаи иловашуда надоранд, ки хоҳар Уайт мустақиман мегӯяд, бо ҳикмати инсонӣ илова шудааст ва ба матн татбиқ намегардад.

«Пас ман дидам, ки дар мавриди “ҳаррӯза” (Дониёл 8:12) калимаи “қурбонӣ” аз ҷониби ҳикмати инсонӣ илова карда шудааст ва ба матн тааллуқ надорад, ва Худованд дар бораи он фаҳмиши дурустро ба онҳое ато намуд, ки нидои соати довариро эълон карданд». Early Writings, 74.

Онҳо «ҳаррӯзаро» ҳамчун хизмати муқаддасгоҳии Масеҳ мешиносанд; бинобар ин, «қурбонии ҳаррӯза» ин мафҳумро дастгирӣ мекунад, ки «ҳаррӯза» кори қурбонии Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ аст. Аммо илҳом муайян мекунад, ки калимаи «қурбонӣ» «ба матн тааллуқ надорад».

Вақте ки майзадагони Эфроим «қурбонии доимӣ»-ро ҳамчун хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ муайян мекунанд, он гоҳ оят чунин хонда мешуд: «ба воситаи ӯ» (Руми папӣ) «қурбонии доимӣ бардошта шуд», ё чунин хонда мешуд: «ба воситаи қудрати папӣ, хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ бардошта шуд». Онҳо воқеан ин дурӯғро таълим медиҳанд. Онҳо исрор меварзанд, ки ба воситаи торикии ҳукмронии папӣ фаҳмиши ҳақиқии хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ аз зехни одамон дур карда шуд.

Аммо калимае, ки ҳамчун «бардошта шудан» тарҷума гардидааст, маънои дур карданро надорад; он маънои боло бардоштан ва сарафроз гардониданро дорад. Агар мутахассисони эътирофшудаи забонҳои Китоби Муқаддас маънои дурусти калимаи ибрии «gum»-ро ба ин оят ба таври саҳеҳ татбиқ менамуданд, тарҷумаи онҳо мебоист чунин мегуфт: «ба воситаи қудрати папагӣ, хизмати муқаддасгоҳи Масеҳ боло бардошта ва сарафроз гардонида шуд». Папагӣ кай Масеҳро боло бардошт ва сарафроз гардонид?

Онҳо мекӯшанд, ки таърифи калимаи ибрии «gum»-ро бар калимаи ибрии «gum» таҳмил намоянд. Дониёл калимаи «gum»-ро, ки маънои дур карданро дорад, дар иртибот бо «ҳамешагӣ» дар ду ояти дигар ба кор мебарад, аммо дар ояти ёздаҳум Дониёл калимаи «gum»-ро интиҳоб кардааст, ки маънои боло бардоштан ва иззат доданро дорад. На танҳо он маҷмӯаи афсонаҳо дар бораи ин оят ба сабаби қач кардани маънои калимае, ки ҳамчун «гирифтани» тарҷума шудааст, аблаҳона аст, балки ҳеҷ гоҳ замоне набуд, ки хизмати Масеҳ дар қудсгоҳи ӯ ба ҳеҷ ваҷҳ аз одамон дур карда шуда бошад.

Лекин Ўзи абадий қолгани учун, Унинг қоҳинлиги ўзгармасдир. Шунинг учун ҳам ӯ Ўзи орқали Худо ҳузурига келувчиларни тамомила нажот беришга кодирдир, чунки ӯ

улар учун шафоат қилиш учун доимо тирикдир. Ибронийларга 7:24, 25.

Иддао кардан, чунон ки илоҳиётшиносони адвентистӣ мекунанд, то татбиқи бардурӯғи худро ба ин оят устувор созанд, ки гӯё даврае вучуд доштааст, ки дар он папағӣ ба гунае аз қудрат амал мекард, то шафоати Масеҳро дар муқаддасгоҳи Ё бардорад, маҳз абсурд аст!

Аммо илоҳиётшиносон таълим намедиханд, ки ин оят нишон медиҳад, ки папағӣ хизмати муқаддасгоҳи Масеҳро боло бардошт ва сарфароз гардонид. Онҳо аз маънои суҳанони Дониёл ва аз панду машварати илҳомбахши Эллен Уайт рӯй мегардонанд, то он чиро, ки худ меҳоханд таълим диҳанд, сарфи назар аз шаҳодати суҳанони Дониёл.

Бале, ӯ худро ҳатто то ба Мир-Сарвари лашкар бузург намуд, ва ба василаи ӯ қурбонии доимӣ бардошта шуд, ва макони муқаддасгоҳи ӯ фурӯ андохта шуд. Дониёл 8:11.

Илоҳиётшиносон таълим медиҳанд, ки ин оят чунин маъно дорад: «ба воситаи қудрати папағӣ, хизмати маскании Масеҳ бардошта шуд», ва бардошта шудани хизмати маскании Масеҳ аз зехни одамон бо он далел дастгирӣ мешавад, ки дар иртибот бо ин бардошта шудан, ҷои «қудси Ё» низ «сарнагун карда шуд». Дар Каломи Худо ҳатто як оят ҳам нест, ки қудси осмониро, ки он ҷо Масеҳ шафоати Худро ба ҷо меоварад, ҳамчун чизе муайян кунад, ки гӯё ҳаргиз сарнагун карда шуда бошад. Ҳамчунин ҳеҷ порчаи Китоби Муқаддас вучуд надорад, ки ҳуди осмонро, ки «ҷои қудси Ё» аст, ҳамчун чизе муайян кунад, ки гӯё ҳаргиз сарнагун карда шуда бошад. Бори дигар, илоҳиётшиносон худро болотар аз набии Дониёл қарор медиҳанд, зеро исрор меварзанд, ки «ҷои қудси Ё» дар ин оят ба қудси Худо ишора мекунад, сарфи назар аз он ки Дониёл мустақиман бар ҳилофи ин андеша таълим медиҳад.

Қоршиносони изҳоркунандаи забони ибронӣ пофишорӣ мекунанд, ки дар он оят калимаи ибрии «gim» бояд бо маънои калимаи ибрии «sur» фаҳмида шавад. Онҳо ҳамчунин пофишорӣ мекунанд, ки калимаи ибрии «miqdash» бояд ҳамчун калимаи ибрии «qodesh» фаҳмида шавад. «Miqdash» ва «qodash» ҳар ду дар китоби Дониёл ба таври сода ҳамчун «мақдас» тарҷума шудаанд, вале онҳо маъноҳои гуногун доранд. «Miqdash» ҳар гуна мақдасро ифода мекунад, ҳоҳ он мақдаси Худо бошад ё мақдаси бутпарастӣ. Ин калимаи умумӣ барои «мақдас» аст, аммо «qodesh» дар Китоби Муқаддас танҳо барои ифода кардани мақдаси Худо истифода мешавад.

Дониёл фарқи миёни маъбади бутпарастон ва муқаддасгоҳи Худоро медонист. Агар Дониёл меҳост як муқаддасгоҳи бутпарастонаро муайян кунад, ӯ калимаи «miqdash»-ро ба қор мебард. Барои ман ҳайратовар аст, ки ба истилоҳ мутахассисони забони ибронӣ ҳеҷ гоҳ ба он воқеият намеразанд, ки дар қор ояти пайдарпай Дониёл ҳар ду калимаро се бор истифода мебарад. Қорбурди Дониёл аз ин ду калимаи ибронӣ, ки ҳар ду ба «муқаддасгоҳ» тарҷума мешаванд, маъноеро муайян мекунад, ки Дониёл меҳост фаҳмида шавад.

Ва ӯ худро ҳатто то Сарвари лашкар бузург гардонид, ва қурбонии доимӣ ба воситаи ӯ бардошта шуд, ва макони муқаддасгоҳи Ё фурӯ рехта шуд. Ва лашкаре ба ӯ бар зидди қурбонии доимӣ ба сабаби исён дода шуд, ва он ростиро бар замин афканд; ва амал кард,

ва комёб шуд. Он гоҳ шунидам, ки як муқаддас сухан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки сухан мегуфт, гуфт: «То ба кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва исёни вайронгар хоҳад буд, то ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкар зери пой поймол карда шаванд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; он гоҳ муқаддасгоҳ пок карда хоҳад шуд». Дониёл 8:11–14.

Дар ҳамон порчае, ки бунёди Адвентизмро дар бар мегирад, Дониёл ду вожаи гуногуни ибриро ба кор мебарад, ки ҳар ду ба «мақдас» тарҷума мешаванд. Дар оятҳои сздаҳ ва чордах Дониёл вожаи ибрии «мақдас»-ро интихоб кард, ки дар Китоби Муқаддас танҳо барои мушаххас кардани мақдаси Худо истифода мешавад; аммо дар ояти ёздаҳ ӯ вожаи умумӣ ё чинсии ибриро ба кор бурд, ки метавонад мақдаси Худо бошад, ё метавонад мақдаси бутпарастӣ бошад.

Агар Дониёл мехост, ки «мақдас»-и ояти ёздаҳро ҳамчун мақдаси Худо муайян кунад, ӯ ҳамон калимаи ибриро истифода мебард, ки онро дар се ояти баъдӣ ду бор ба кор бурдааст. Комилан равшан аст, ки Дониёл миёни як мақдаси бутпарастона дар ояти ёздаҳ ва мақдаси Худо дар оятҳои сздаҳ ва чордах фарқ мегузошт! Аммо майзадагони Эфроим баҳс мекунанд, ки «ҷои мақдаси ӯ», ки дар ояти ёздаҳ «сарнагун карда шуд», ҷои мақдаси Худо буд, гарчанде ки онҳо аз калимаи «ҷой» худдорӣ мекунанд.

Онҳо таълим медиҳанд, ки папагӣ хизмати шафоати Масеҳро аз миён бардошт ва ҳақиқати муқаддасгоҳи осмониро сарнагун сохт. Аммо Дониёл ба таври равшан баён кардааст, ки «муқаддасгоҳ» дар ояти ёздаҳум на муқаддасгоҳи Худо, балки муқаддасгоҳи бутпарастӣ буд. Дониёл ҳамчунин ба ҳамон андоза равшан гуфтааст, ки на худи «муқаддасгоҳ» сарнагун карда шуд, балки «ҷои» муқаддасгоҳи ӯ.

Бо сарфи назар аз эътирофи чунбиши мақсадноки чинсӣ дар оятҳои нӯх то дувоздах, илоҳиётшиносони муосир он таърифи «ҳамешагӣ»-ро пазируфтанд, ки дар дохили протестантизми муртад пайдо шуда буд, ва ба сохтани таҳкурсии бар реги гумон, анъана ва урфи башар оғоз карданд. Вақте ки онҳо ба ояти ёздаҳ мерасанд, ҳатто насихати илҳомбахши Хоҳар Уайтро, ки муайян мекард фаҳмиши Миллер дар бораи «ҳамешагӣ» ҳамчун бутпарастӣ дуруст буд, рад мекунанд ва барои дифоъ аз муҳаббати худ ба илоҳиёти католикӣ ва протестантӣ ба ҳунари гумроҳсозӣ ва ҳадсу гумон рӯ меоранд.

Онҳо дар ин оят Руми бутпарастиро ба Руми папавӣ табдил медиҳанд ва бар калимае, ки маънои «боло бардоштан ва сарафроз гардонидан»-ро дорад, маънои маҷбурии «дур кардан»-ро таҳмил мекунанд. Онҳо рамзи шайтонӣ «қурбонии доимӣ»-ро ҳамчун рамзи илоҳӣ таъриф мекунанд ва сипас пофишорӣ менамоянд, ки маъбади бутпарастон маъбади Худост, дар ҳоле ки аз ишораи мустақим ба «макони» муқаддасгоҳ канора меҷӯянд. Ва «бесаводон» (чунон ки Ишаё онҳоро муайян мекунад), ки фақат дар сурате мефаҳманд, ки агар «саводмандон» ба онҳо гӯянд, ки чунин аст, ин табақи афсонаҳоро ба ҳалокати худ мепазиранд.

Мо дар мақолаи навбатӣ баррасии афзоиши донише, ки дар хоби Миллер ҳамчун ҷавохирот тасвир шудааст, идома хоҳем дод.

Павлуси расул моро хушдор медиҳад, ки «баъзее аз имон рӯй мегардонанд, ба рӯҳҳои фиребанда ва таълимоти девҳо гӯш медиҳанд». Ин ҳамон чизест, ки мо метавонем интизор бошем. Озмоишҳои бузургтарини мо аз ҷониби он гурӯҳ хоҳанд омад, ки замоне ҳақиқатро ҷонибдорӣ карда буданд, аммо аз он ба сӯи ҷаҳон рӯй мегардонанд ва онро бо нафрат ва истехзо зерӣ пои худ поймол месозанд. Худо барои бандагони вафодори Худо қори муайяне дорад, ки анҷом диҳанд. Ҳамлаҳои душман бояд бо ҳақиқати қаломӣ Ё посух дода шаванд. Ботил бояд ғош гардад, моҳияти ҳақиқии он бояд ошқор карда шавад, ва нури шарияти Яхува бояд ба торикии ахлоқии ҷаҳон битобад. Мо бояд талаботи қаломӣ Ёро баён намоем. Агар мо ин вазифаи ҷиддиро сарфи назар кунем, бегуноҳ шумурда нахоҳем шуд. Аммо ҳангоме ки мо дар ҳимояи ҳақиқат меистем, набояд дар ҳимояи худ биистем ва аз он ки ба дӯши мо маломат ва таҳриф меафтад, овозаи бисёр бардорем. Бигзор ба худ раҳм накунем, балки барои шарияти Ҳаққи Таоло бисёр ғайратманд бошем.

Расул мегӯяд: «Замоне хоҳад омад, ки таълими солимро таҳаммул нахоҳанд кард; балки мувофиқи шаҳватҳои худ барои худ муаллимонро ҷамъ хоҳанд овард, дар ҳоле ки гӯшхошон хориш мекунад; ва гӯшҳои худро аз ростӣ мегардонанд ва ба афсонаҳо рӯ меоваранд». Аз ҳар тараф мо мебинем, ки одамон ба осонӣ асири ҳаёлотӣ фиребандаи онҳое мегарданд, ки қаломӣ Худоро ботил месозанд; аммо вақте ки ростӣ пеши назари онҳо оварда мешавад, аз бетоқатӣ ва ғазаб пур мегарданд. Вале насихати расул ба хизматгори Худо чунин аст: «Ту дар ҳама чиз хушёр бош, ба озорҳо тоб овар, қори башоратдиҳандаро ба ҷо овар, хизмати худро қомилан исбот нам». Дар айёми Ё баъзеҳо қори Худовандро тарк карданд. Ё менависад: «Димос маро тарк кард, зеро ки ин дунёи ҳозираро дӯст дошт»; ва боз мегӯяд: «Искандари мисгар ба ман бади бисёр расонид: Худованд Ёро мувофиқи аъмолаш подош диҳад: аз Ё ту низ эҳтиёт кун; зеро ки Ё ба суҳанони мо бисёр муқобилат кардааст».

«Паёмбарон ва ҳаввориён озмоишҳои монанди муҳолифат ва маломатро аз сар гузарониданд, ва ҳатто Барраи бенуқсонӣ Худо низ дар ҳар чиз мисли мо васваса карда шуд. Ё зиддияти гуноҳкоронро бар зидди Худо бардошт.

«Ҳар як огоҳӣ барои ин замон бояд содиқона расонида шавад; аммо “бандаи Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки нисбат ба ҳама ҳалим бошад, қобили таълим додан ва пуртоқат; бо ғурутани онҳоеро таълим диҳад, ки бар зидди худ муқобилат мекунанд.” Мо бояд суҳанони Худои худро боэҳтиёт пос дорем, мабодо ба василаи амалҳои фиребандаи онҳое, ки имонро тарк кардаанд, олуи гардем. Мо бояд ба рӯҳ ва таъсири онҳо бо ҳамон қилоҳе муқобилат намоем, ки Устои мо ҳангоми ҳамлаи шохзодаи торикӣ ба қор бурд, — “Навишта шудааст.” Мо бояд биомӯзем, ки қаломӣ Худоро моҳирона ба қор барем. Насихат ин аст: “Кӯшиш намо, то худро назди Худо мақбул нишон диҳӣ, ҳамчун қоргаре ки шармсор намешавад ва қаломӣ ростиро дуруст тақсим мекунад.” Барои муқобила бо гумроҳии печдарпечи муаллимони қозиб ва фиребгарон, меҳнати ҷиддӣ ва дуои самимӣ ва имон зарур аст; зеро “дар айёми охир замонҳои ҳатарнок фаро хоҳад расид. Зеро одамон худдӯст, тамаққор, лофзан, мағрур, қуфргӯй, нофармони падару модар, носипос, нопок, бемеҳри табиӣ, аҳдшикан, туҳматгар, беҳуддор, қолим, нафратқунандагони неққорон, хиёнатқор, саросема, худписанд,

дӯстдори айшу ишрат бештар аз дӯстдори Худо хоҳанд буд; сурате аз худотарсӣ хоҳанд дошт, аммо кудрати онро инкор хоҳанд кард: аз чунинҳо рӯй гардон.” Ин суханон хислати он одамонро тасвир мекунанд, ки бандагони Худо бояд бо онҳо рӯ ба рӯ шаванд. “Тухматгарон”, “нафраткунандагони некӯкорон” ба онҳое ҳамла хоҳанд кард, ки дар ин асри фосид ба Худои худ содиқ мемонанд. Аммо фиристодаи Осмон бояд он рӯҳеро зоҳир намояд, ки дар Устод аён шуда буд. Ё бояд бо фурӯтанӣ ва муҳаббат барои наҷоти одамон меҳнат намояд.»

«Павлус дар бораи онҳое ки ба кори Худо муқобилат мекунанд, суханашро идома дода, онҳоро ба мардоне монанд месозад, ки дар замони Исроили қадим бар зидди аминон ҷанг карданд. Ё мегӯяд: “Чунон ки Яннис ва Ямбрис ба Мусо муқовимат намуданд, инҳо низ ба ростӣ муқобилат мекунанд; мардони зеҳнашон фосид, аз ҷиҳати имон мардуд. Аммо онҳо дигар пеш нахоҳанд рафт, зеро беақлии онҳо бар ҳама ошкор хоҳад шуд, чунон ки беақлии онон низ ошкор шуд.” Мо медонем, ки замоне меояд, ки беақлии ҷангидан бар зидди Худо ошкор хоҳад гардид. Мо метавонем бо сабру оромӣ ва эътимод интизор шавем, новобаста аз он ки чӣ қадар бадном ва хор шуморда мешавем; зеро “ҳеҷ чизи пинҳон нест, ки ошкор нашавад”, ва онҳое ки Худоро эҳтиром мекунанд, аз ҷониби Ё дар ҳузури одамон ва фариштагон эҳтиром хоҳанд ёфт. Мо бояд дар ранҷу азобҳои ислоҳгарон шарик бошем. Навишта шудааст: “Маломатҳои онҳое ки Туро маломат карданд, бар ман афтод.” Масеҳ ғами моро мефаҳмад. Ҳеҷ яке аз мо даъват нашудааст, ки салибро танҳо бардорад. Марди ранҷидаи Ҷолҷото ҳиссиёти мусибатҳои моро эҳсос мекунад, ва чун Худи Ё ҳангоми озмуда шудан азоб қашидааст, қодир аст онҳоеро низ, ки ба хотири Ё дар ғаму озмоиш ҳастанд, мадад расонад. “Оре, ва ҳамаи онҳое ки меҳоҳанд дар Масеҳи Исо бо парҳезгорӣ зиндагӣ кунанд, таъқиб хоҳанд дид. Аммо одамони бад ва фиребгарон бадтару бадтар хоҳанд шуд, фиреб дода ва фиреб хӯрда. Вале ту дар он ҷи омӯхтаӣ, давом намо.” Review and Herald, 10 январи 1888.»